

SPOMIENKA

Dňa 13. novembra 2023 odovzdal svoju nesmrtelnú dušu Hospodinovi, brat v Christu - Bohumil Vopršálek. Boh ukončil jeho pozemskú púť, *ale je ľútostivý a milosrdný, zhovievavý a veľký v milosti. Je dobrotivý voči všetkým, Jeho milosrdenstvo sa rozprestiera nad všetko Jeho stvorenie.* (Ž 145, 8-9)

Narodil sa 19. septembra 1972 a vyrastal v meste Strážske. Po strednej škole začal študovať na Pravoslávnej bohosloveckej fakulte UPJŠ v Prešove, v odbore **Pravoslávna teológia**, ktorú v roku 1996 úspešne ukončil. Ovládal viacero svetových jazykov.

Už počas štúdia sa aktívne zapájal na aktivitách BPM na Slovensku – SYNDESMOS, kde v rokoch 1995 – 1996 zastával funkciu prezidenta. Bol taktiež **spoluzakladateľom nášho mládežníckeho časopisu Istina**, ktorý od roku 1994 vychádzal ako bulletin v prílohe Odkazu sv. Cyrila a Metoda.

„Cieľom bolo vytvoriť širší priestor pre uverejňovanie článkov z akcií organizovaných Bratstvom a rôzne rubriky: o ikonách, zo života svätých, o duchovnom živote pravoslávnej Cirkvi. S naším časopisom máte možnosť poodhaliť rúško tajomstiev, problémov a zaujímavostí, s ktorými sa mladí pravoslávni veriaci nemajú možnosť stretnúť každý deň. Nezabúdame ani na tých najmenších, pre ktorých budeme uverejňovať súťaže, testy a krížovky. Práca s mládežou je veľmi náročná a vyžaduje mnoho úsilia a trpezlivosti. Mládež nie je len budúcnosť spoločnosti, budúcnosť Cirkvi, ale ona je jej prítomnosť, jej súčasnosť. Keď dnes nebudú mladí v chráme, kto tam bude zajtra? A nielen prítomní v chráme na bohoslužbách, ale v celom cirkevnom živote a vedomí mimo chrámu, na pracovisku, doma.“

1999 spoluzakladateľ Pravoslávnej Akadémie na Slovensku – vzdelávacie, kultúrne, spoločenské a informačné centrum, r. 2001 až 2005 – prezident

2000 - 2001 námestník generálneho tajomníka SYNDESMOS-u, celosvetového bratstva pravoslávnej mládeže, v Aténach.

2001 - 2002 tajomník Úradu metropolitnej rady Pravoslávnej cirkvi v českých krajinách a na Slovensku so sídlom v Prešove.

Počas mnohých rokov pôsobil ako šéfredaktor cirkevného mesačníka Prameň. Venoval sa otázkam Cirkvi v modernej spoločnosti, sociálnej a charitatívnej službe. Bol zástancom toho, že úlohou Cirkvi je šíriť evanjeliové zvesti, pravdu a lásku medzi ľuďmi a pravé Christovo učenie prostredníctvom nových foriem a metód.

S n á ď
najkrajšie spomienky sa všetkým mládežníkom vynoria na rok 1994, pri spomienke na letný tábor v Grécku – meste Loutraki, kde bol Bohumil jedným z vedúcich. Práve pri takýchto momentoch si človek uvedomuje, že je zrazu obohatený drahocennými

spomienkami, plných radosti z toho, čo sa podarilo, ale aj plný vďačnosti voči ľuďom a Bohu. Žiaden človek sa neochudobňuje, keď je dobrý k druhým. Láska, ktorú darujete ostatným sa nám niekoľkonásobne vráti. Vždy rád pochválil, ochotne pomáhal, prejavoval náklonnosť, pôsobil pocitom istoty. Každý z nás je darom pre mnohých ľudí. Presne takým darom bol aj Bohumil, tak dlho, pokiaľ tu bol s nami. O dĺžke nášho života rozhoduje Iný. Jeho plány nie sú vždy našimi. V našom živote nemajú cenu roky, ale život prežitý za tie roky. Boh je Pánom nad životom a smrťou. On volá ľudí domov podľa svojho plánu.

Keď stojíme pri hrobe drahého človeka, najviac bolia práve tie zanedbané pozornosti. Jedinou útechou, ktorá presiahne hranicu smrti, je láska, ktorú si dal tým druhým za ich života. Človek potrebuje silu nádeje, ktorá ho podporuje, ktorá ho drží pevne za každých okolností, čo ho dvíha v ústrety k Bohu. Boh ho však miluje a má pre neho otvorené svoje srdce, aby mu to oznámil. Umrieš, ale v smrti sa zrodíš k novému, nesmrteľnému životu. Vstaneš z mŕtvych!

Tajomstvo života a smrti súvisí s tajomstvom Boha. Boh Ťa vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna. Máš pripravené miesto. Očakávajú Ťa v nebi, kde Boh všetko pripravil. *Ty mi dáš poznať cestu života; pred Tvojou tvárou je sytosť radosti, v Tvojej pravici je večná blaženosť.* (Ž 16, 11)

Pamätám si ho už ako dievča, keď sme sa stretávali na rôznych mládežníckych akciách SYNDESMOS-u... Bol stále príjemný, vysmiaty, komunikatívny, nezbednú ofínu si často dával z čela nabok, i v Grécku na táboře bol super vedúci :-) Uchovajme si ho v srdci i spomienkach, nech má blažený pokoj a večná je mu pamiatka.

Katarína Bziková Cimbalová

Ťažko sa mi píšu tieto slová, keď viem, že už nie si medzi nami Bohumil...tak

teda Bohumila som spoznala ako 12 ročná a musím povedať, že mám na neho len dobré spomienky. Bol to úžasný, dobrosrdečný a pokorný človek, hoci nie vždy to tak vyzeralo, a bol to Človek s veľkým Č. Do konca života nezabudnem na Teba, ako si ma perfektne vytancoval na sestrinej svadbe...hoci sme sa stretli v živote párkrát, ostal si v mojom srdci navždy, odpočívaj v pokoji...VIČNAJA TI PAMJAŤ

Daniela Starenčáková Vasková

Bol to veľký človek s veľkým srdcom, naučil nás deti ako milovať Boha, ľudí a nehanbiť sa za to.

Silvia Labantová

Život sa mi s nebohým Bohumilom pretal len raz, avšak dost výrazne. Mala som to šťastie, že som sa dostala do zahraničného tábora, organizovaného BPM na Slovensku v roku 1994. Tam sme my, účastníci z celého Slovenska, prežili nádherný čas takmer celý mesiac v starostlivosti našich vedúcich, medzi ktorých patrila i samotná Bohuš. Javil sa ako veľmi schopný organizátor i citlivý človek. Vždy si našiel čas vypočuť nás a nepochybne sa zaujímal o osud každého. O to viac mi je ľúto, že som sa ja nezaujímal o ten jeho v čase, keď v posledných rokoch prechádzal ťažkým obdobím...

matuška Jana Gubová, Slovinky

Boli to oslavy Bratstva v Humennom myslím v roku 1997... Bohuš svojou prítomnosťou rozdával dobro, pozitívnu náladu a bol veľmi spoločenský. Mal som vtedy 14 rokov, ale oslovila ma jeho charizma a ľahkosť ako pútavo rozprával – zdalo sa mi, že ho môžem počúvať večnosť. To stretnutie v Humennom vo mne iba utvrdilo odhodlanie pracovať s Christom a pre Christa. Tá radosť Pravoslavia, ktorú Bohuš nevedomky so mnou zdieľal, ma sprevádzala počas ďalších rokov môjho štúdia na Pravoslávnej bohosloveckej fakulte v Prešove ako i môjho pôsobenia v riadiacich štruktúrach Bratstva doma alebo v zahraničí. Precíznosť formovania myšlienok, schopnosť zaujať a premeniť slová na skutky - to všetko v mojom svete zosobňoval Bohuš. Som vďačný za možnosť Bohuša spoznať a vidieť, že práca s mládežou bude vždy úspešná keď ju budú riadiť ľudia s osobným presvedčením a skutkami.... Spomínam na Bohuša v modlitbách a s mojou veľkou vďačnosťou.

Viktor Dutko

**VEČNÁ PAMIAŤKA A BLAŽENÝ POKOJ
BRATOVI BOHUMILOVI!**

CHRISTOVA LÁSKA

Sv. Porfirij Kavsky

A teda, život bez Christa – to nie je život. Život nie je, skončil. Ak nevidíš Christa vo všetkých svojich skutkoch a myšlienkach, je ti Christos cudzí.

Ako si to pochopil?

Pamätám si jednu pesničku: Kto Boha v srdci má, strach nepozná.

Nikdy ste ju nepočuli? Hm? Je to detská pesnička, tak ako si ju pamätám.

Takto presne sa musíme pozerat' na Christa. On je náš priateľ, On je náš brat, On je to najlepšie a najkrajšie z toho, čo existuje. On je všetko. Ako priateľ sa na nás obracia a hovorí: „Veď ste moji priatelia. Či to nechápete? My sme bratia a sestry. Veď ja... Nedržím v rukách kľúče od pekiel, nestraším vás, ale ľúbim vás. A chcem, aby ste sa spolu so mnou tešili zo života.“ Chápete?

Toto je Christos. Tu nie je miesto pre mrzutosť, smútok a uzavretosť, pri ktorej je človek ponorený do samého seba a trápi sa všemožnými myšlienkami a trpí od rán, ktoré mu uštedril život.

Christos je nový život. Christos – to je všetko.

On je radosť, On je život, On je svetlo, svetlo pravé, vďaka ktorému pociťuje človek radosť a ktoré sa ťahá do výšin a vidí všetko, vidí všetkých, súciti so všetkými a chce, aby všetci boli spolu s ním a všetci spolu s Christom.

Keď nachádzame nejakú vec alebo drahocennosť, nechceme nikde o tom hovoriť. Ale kresťan, keď nájde Christa, spozná Ho, keď Christos vojde do jeho duše a on Ho pocíti, túži hovoriť a kričať o tom všade. Túži hovoriť o Christovi, o tom, čo je to Christos. Zamilujte si Christa a nič neuprednostnite pred Jeho láskou. Christos je všetko, je to zdroj života, vrchol túžob, je úplne všetko. V Christovi je všetko, všetko najkrajšie.

Na míle vzdialené sú od Christa bolesť, smútok, nervozita, obavy, spomienky

na životné traumy, boje a utrpenia. To všetko býva len v našom živote. Po-náhlame sa tam, utekáme sem, ale zbytočne, a nikde sa nemôžeme zasta-viť. Ale tam, kde nájdeme Christa, hoci by to bola aj jaskyňa, tam zostaneme a bojíme sa odtiaľ odísť, aby sme ho nestratili. Čítajte a všetko sa dozviете. Askéti, ktorí poznali Christa, nechceli opúšťať svoje jaskyne, nechceli ísť do sveta kázať, ale chceli zostať tam, kde pocítili prítomnosť Boha.

Christos – to je všetko.

Christos je prameňom života, radosti. Je všetko. A tebe sa to ako vidí, Nikoe?

- To, čo ste povedali, otče, sú zlaté slová a je to realita. Tak ako hovoríte, je to aj naozaj.

- Áno, - pokračoval Starec. – Keď hovoríme, že sme kresťania, že sme Chris-tovi, vtedy počujeme povolanie k tomuto životu. Pochopil si? Takto to býva... A v čase skúšok, akonáhle uvidíme Christa, hneď sa zriekame svojich plánov a chceme byť s Christom. Ale Christos je náš priateľ, On je náš brat, a On hovorí: „Vy ste moji priatelia. Nechcem, aby ste sa na Mňa pozerali inak, nechcem, aby ste sa na Mňa pozerali takto, že: Ja som Boh, Ja som Boh Slovo, Ja som hypostáza Svätej Trojice. Chcem, aby ste sa na mňa pozerali ako na svojho, ako na vášho priateľa, aby ste Ma zovreli vo svojom objatí, pocítili Ma vo svojej duši – svojho Priateľa. Mňa – prameň života, tak ako to aj v skutočnosti je.“

A to všetko je pravda. Teraz, ako sme povedali, existuje satan, peklo, smrť. Všetko to existuje, existuje naozaj. Je to druhá oblasť: zlo, tma a to, čo patrí tme.

Christov človek musí milovať Christa, a keď bude milovať Christa, oslobodí sa od diabla, od pekla a smrti. Opýtaš sa ma: „A ty si to dosiahol?“ Nie, nedosiahol, ja o to prosím, túžim po tom. Aj keď som sám a vôbec všade sa snažím takto žiť. Nežijem, ale... snažím sa. Teda, ako to mám povedať, ako ti to má vysvetliť? Nedostal som sa do tej sféry... ale bol som tam jedenkrát, videl som ju, ale teraz tam nie som, ale pa-mätám si ju, smútim po nej a chcem sa tam vrátiť. Ako aj teraz, aj zajtra, pozajtra, a každú chvíľu táto túžba vo mne rastie a veľmi chcem, prahnem po tom, aby som sa tam vrátil. Ale, nie som tam. Nevieam Vám to vysvetliť. Tak, pochopili ste konečne?

- Áno, pochopili sme otče.

preložila J. Kapraľová

Zdroj: „Porfirij Kavsokalyvit: Cvjetoslov sovetov“ (dostupné na predanie.ru).

Foto: shutterstock, orthphoto.net

OHĽADUPLNOSŤ A CNOŠŤ SKUTOČNEJ POKORY V LITURGICKOM ŽIVOTE

Skutočná pokora znamená správny postoj kresťana k Bohu a svetu, ktorý stvoril, a správny postoj aj k sebe samému. Cnosť pokory je v protiklade s pýchou, ktorá spôsobila pád. Ťažkosti a skúšky sú súčasťou takmer každodenného liturgického a duchovného života každého z nás. Každý z nás zažíva denne rôzne situácie a skúšky, ktoré nám Boh posielal, aby sme sa duchovne a telesne zdokonaľovali. Veriaci pravoslávny človek, ktorý sa skutočne zaoberá významom pokory vo svojom duchovnom živote a jej uplatňovaním v praxi, sa predovšetkým zaoberá samým sebou. Sleduje svoj život, jeho spôsoby, prejavy i dosahované výsledky. Pamätá na to, že záhuba a odsúdenie nehrozí Bohu, ale jemu. Preto je prísny a náročný k sebe, ale na druhej strane je ohľaduplný k iným ľuďom. Svätý apoštol Pavol v liste Solúnskym napísal, aby sa tamojší kresťania ujímali slabých a k všetkým boli trpezliví, aby sa nikto neodplácal zlým za zlé a aby sa vždy usilovali o dobro medzi sebou i k všetkým, lebo takto sa budú môcť spoločne radosť (1 Tes 5, 14-15).

Veľkým zdrojom poučení hlavne o pokore sú naše bohoslužobné texty, bohoslužobné knihy a bohoslužobné texty Veľkého pôstu. V jednej z kajúcnych modlitieb sv. Efréma Sýrskeho prosíme, aby nás Boh ochraňoval pred duchom prázdnoty a mocichtivosti, aby nám dal ducha rozvážnosti, pokory, trpezlivosti a lásky, aby nám dal schopnosť vidieť predovšetkým naše vlastné previnenia a neodsudzovať nášho brata. Schopnosť priznať svoju vlastnú nedokonalosť vedie k pokore pred Bohom i ľuďmi, je to vlastne prvý krôčik na ceste k duchovnej dokonalosti.

Často sa nám stáva, že stretávame ľudí, ktorí nariekajú, odsudzujú a ohovárajú iných ľudí a pritom sami nie sú o nič lepší. Takéto nariekanie zaťažuje duchovnú a psychickú stránku nie len im, ale aj nám, ktorí ich počúvame a snažíme sa ich pochopiť, možno nasmerovať. Za takého človeka sa treba pomodliť a poprosiť Boha, aby mu v jeho trápeniach pomohol. Neberme si toto bremeno na seba a nesnažme sa za každú cenu pomôcť, lebo taký človek, ktorý na všetko a na všetkých nadáva pomoc

jednoducho nechce. On ju, aj keď si to nemyslí potrebuje. V takom prípade mu len pomôžeme nájsť cestu k nášmu Spasiteľovi Isusovi Christovi a k Jeho Evanjeliu, a spomínať ho v modlitbách.

Bez vnútornej premeny, bez návratu k Bohu, pravde, spravodlivosti, pokoja a lásky, čiže k základným princípom Božieho kráľovstva (Rim 14, 17) sa ľudský život nemôže stať krajším a lepším. S tým musíme začať u seba, a potom môžeme očakávať, že to urobia aj iní. Pokorný a rozumný človek si všima to, čo robí, a nie to, čo si želá. Práve s tým treba spojiť aj naše slovo. Lebo ako hovorí Christos, zo srdca vychádza to, čím je ono naplnené. Keď je ľudské srdce naplnené pravdou a láskou, aj ľudská myseľ a slovo sú také. Keď však ľudské srdce je naplnené zlobou, nedôverou, ctižiadosťou a mnohými inými vášňami, potom aj ľudská myseľ sa potápa v žiadostivostiach vášní a zla (Mk 7, 21-23). A to určuje aj vzťah človeka k iným ľuďom a jeho reči o nich. Pokorne zmyšľajúci človek iných ľudí ani nepreceňuje, ani nedoceňuje, berie ich takých, akí sú a hľadá spôsob úspešnej spolupráce pre spoločné dobro.

Hľadá motiváciu dobrej spolupráce a spoločného duchovného rastu, lebo práve toto vyžaduje od nás takzvaný soborný princíp Cirkvi, sobornosť jej bytia, života i konania. Keď apoštol Pavol hovoril o Cirkvi, povedal: „*Ak teda trpí jeden úd, spolu s ním trpia všetky údy; ak sa dostáva cti jednému údu, radujú sa s ním všetky údy*“ (1 Kor 12, 26). Kto toto nemá ani v srdci ani v mysli, nevie vytvárať soborné vzťahy, deštruuje spoločenstvo, ku ktorému patrí, alebo na čele ktorého stojí ako jeho predstavený. Kto teda chce dosiahnuť stav kresťanskej pokory, musí si najprv osvojiť Christovo myslenie. Miera v poznávaní Isusa Christa určuje mieru našej schopnosti rozlišovať vo veciach dokonalých a nedokonalých, mieru okruhu nášho pôsobenia v dobrom, mieru nášho vplyvu na iných ľuďoch, na ich ochotu nastúpiť na tú istú cestu vedúcu k dokonalosti. Odsudzovanie nedokonalých, neskúsených, neosvedčených, nikam nevedie.

Pyšný človek si myslí, že dosiahne nejaké prvenstvo, uznanie, ocenenie tým, že sa bude bezdôvodne povyšovať nad iných, potupovať, podceňovať iných, hanobiť iných, aj keď sú na tom omnoho lepšie ako on. Pokorný človek, naopak, radšej ustúpi, znesie, ako učí apoštol Pavol, ujmu, aj materiálnu, napríklad na odmene, ba aj na majetku, ako napríklad spravodlivý Jób, len aby sa zlo nezväčšovalo a nerozširovalo. Správa sa slušne, kresťansky, vie a verí, že Boh mu to vynahradí iným spôsobom, v inej veci a na inom mieste. Popri pokore sa v našom srdci objavia aj iné vzácne kresťanské cnosti, ktoré spomína sv. Efrém vo veľkopôstnej modlitbe: rozvážnosť, trpezlivosť, láska, schopnosť vidieť vlastné previnenia a schopnosť neodsudzovať svojho brata. Prosme všetci Boha o blahodätný a spasiteľný dar pokory, aby sme boli podobní Jeho Synovi Isusovi Christovi v našom každodennom živote, lebo práve v ňom a každý deň sme povolaní vydávať mocné a pravdivé svedectvo o novosti života v ňom (Sk 1, 8).

Mgr. Daniel Havaj

AKO ŽIŤ S BOHOM. STRUČNÝ SPRIEVODČA „DUCHOVNÝMI BESEDAMI“ PREPODOBNÉHO MAKÁRIA VEĽKÉHO

(pokračovanie minulého čísla)

Boh čaká na tých, ktorí k Nemu prichádzajú: nesmieme zúfať nad svojou spásou

Zanechať svet, všetko, čo je nám drahé, a zasvätiť svoj život hľadaniu a túžbe po Bohu samotnom si vyžaduje oddanosť a veľa práce. Na ceste k Bohu môže dôjsť k mnohým pádom, ale kým človek žije, môže sa kajať a ísť ďalej.

Hospodin vo svojej trpezlivosti čaká na človeka, ktorý sa odvráti od života v hriechu a príde k Nemu, aby Ho prijal s veľkou radosťou a láskou. Pretože pre Boha je duša človeka vzácnejšia ako celý svet. Až natoľko, že podstúpil smrť na kríži, aby nám daroval život. Preto by človek nikdy nemal zúfať nad svojou spásou. Ibaže človek začne kráčať cestou hriechu, keď vidí, že Boh ho netrestá za každý hriech a čaká na jeho pokánie. V takomto človeku už nie je Boh, a teda ani život. Takýto človek hynie, ako sa to stalo ľudstvu za čias Noema, Sodomčanom a Egyptanom za Mojžiša.

Beseda 5. Božie deti: o pravých kresťanoch

Keď človek zhrešil, odovzdal moc nad sebou samým diablu, ktorý ako krutý víťaz víri ľudský rod v „neprestajnej vlne pozemských záležitostí,“ túžob, strachu a obáv, mätie duše nenarodené z hora rôznymi myšlienkami, zvádza ich telesnými rozkošami a postrkuje ich proti sebe. Satan každú dušu nenarodenú z hora, ktorá nie je naplnená Duchom Svätým, naplňa temnotou hriechu a smrťou.

Praví kresťania, Božie deti, sú úplne iní ako ľudia tohto sveta. Majú svoj vlastný svet - Christov svet, svoj vlastný spôsob života. Kresťania sú v spoločenstve s Duchom Svätým, v ich vnútri je láska, pokoj a odpočinok. Ich myseľ je zamestnaná myšlienkami o Bohu a nebeské veci. Neochabujú, netrápia sa myšlienkami a obavami, pretože pravý kresťan je už novým stvorením. Keď miluje Christa, už nepatrí tomuto svetu a diablu, ale iba svojmu Hospodinovi.

Je ťažké opustiť svet a oddať Bohu celého seba

Pravých kresťanov je málo, pretože osobný vzťah s Bohom a všetky duchovné požehnania, i keď sú Božím darom, no získavajú sa mnohými ťažkosťami, skúškami a podvihmi. A pre človeka je veľmi ťažké odmietnuť žiť podľa vlastných túžob, vzdať sa toho, čo miluje na tomto svete, a milovať z celého srdca iba Boha. Nedokáže pozbierať sily, aby dal Hospodinovi celého seba a nielen časť seba. Svet ho nepustí. V jeho duši prebieha neustály boj medzi láskou k Bohu a láskou k svetu.

A preto sú pre vstup do Nebeského Kráľovstva dôležité tri veci.

• *Trpezlivosť a odhodlanie pracovať, bojovať a nevzdávať sa. Kráľovstvo sa nedá získať bez námahy a podvihov.*

• *Silná viera a láska k Hospodinovi. Len ak skutočne hľadáme a túžime po samotnom Bohu, a nie po daroch, ktoré od neho môžeme dostať, môžeme byť oslo-*

bodení z otroctva sveta.

- *Triezvosť a pozornosť voči svojmu životu, aby sme si vybrali správnu cestu.*

Vstúpiť do Nebeského Kráľovstva znamená zjednotiť sa s Bohom, prijať blahodať Ducha Svätého, aby žil v duši človeka. To je však možné len dovtedy, kým duša sa neoddelí od tela. Blahodať, ktorú zhromažďujeme v duši, je pravý, večný život. V deň všeobecného vzkriesenia ju dostane aj naše telo.

Beseda 7. Modlitba a pôsobenie Božej blahodati v duši

Modliť sa treba v tichu a pokoji, byť pozorný na myšlienky a odriekať sa zlých myšlienok. Tichá modlitba povzbudzuje druhých. A modlitba s prudkými prejavmi citov a „výkrikmi“ zarmucuje tých, čo sú nablízku (Rozhovor 6). Modlitba môže byť aj hovorená, ale hlavné je, aby sa človek nemodlil zo zvyku, ale pozorne, čakajúc, že Boh príde a navštívi jeho dušu. Mal by sa úplne venovať modlitbe a láske k Bohu a nenechať sa rozptyľovať postrannými myšlienkami. A Hospodin príde a osvieti jeho dušu, naučí ho pravej modlitbe, čistej a duchovnej, a ozdobí ju cnosťami (Beseda 33).

Prepodobný opisuje najvyšší stav modlitby. V tomto čase v človeku pôsobí Božia blahodať. Jeho duša sa vznáša v nebi, zabúda na všetky pozemské veci a zostáva len s Bohom, „raduje sa s Hospodinom ako nevesta so svojím ženíchom.“ Tento stav šťastia, zaplavený Božou láskou, je taký obdivuhodný, že sa nedá opísať slovami. Na dosiahnutie dokonalej miery blahodati je potrebný čas a trpezlivosť.

Blahodať nepatrí človeku. Je to Boží poklad. Človek ju uchováva len vo svojom srdci. Ak sa začne chváliť, že vlastní duchovné dary, Hospodin mu blahodať vezme. Iba ten, kto sa považuje za duchovne chudobného, je pravým kresťanom, pretože má pokoru (Beseda 15).

Beseda 9. Boha treba hľadať: o duchovnom raste

Získanie Božej blahodati môže trvať roky práce a boja. Je potrebné, aby sa cieľom života stalo hľadanie Boha, snaha byť jeho učeníkom a mať na mysli iba Jeho. To si vyžaduje skúsenosti, trpezlivosť, múdrosť a pozornosť venovanú svojmu duchovnému životu.

Po mnohých skúškach si človek z blahodate začne slobodne vyberať to, čo sa páči Bohu. Jeho vôľa sa už Hospodinovi nebráni, ale poslúcha Ho. Vtedy môže Boh splniť svoju vôľu pre tohto človeka. Tak to bolo v prípade Noema, Abraháma, Jozefa Krásneho, kráľa Dávida a Mojžiša. Prešli mnohými skúškami, v ktorých ukázali svoju vernosť Bohu, kým sa naplnili Božie zaslúbenia a Božia vôľa pre nich. Oheň Božej lásky z neho vyháňa lásku k svetu a jeho dobrám.

(pokračovanie)

Ludvig Kináč

Zdroj: blog.predanie.ru/article/kak-zhit-s-bogom-kratkij-putevoditel-po-duhovnym-besedam-prepodobnogo-makariya-velikogo. **Foto:** pinterest

OVEČKA

Milé deti!

V mesiaci december sa nachádzame v pôste pred prazdnikom *Roždestva Isusa Christa*, ktorý budeme sláviť 7. januára. Počas tohto obdobia ešte budeme v cerkvi sláviť viacero prazdnikov. Medzi nimi sú určite aj *Sv. Nikolaj Čudotvorec*, ktorého určite všetky deti majú radi a *Vovedenije Presvätej Bohorodicy*.

Verím, že počas tohto pôstu sa snažíte chodiť s rodičmi viac do chrámu, aby ste sa čo najlepšie pripravili na jeden z najväčších prazdnikov.

Vovedenije Presvätej Bohorodicy

Doplň a vyfarbi:

Keď Presvätá Bohorodica mala tri roky, priviedli ju jej rodičia a do chrámu. Pred chrámom bolo 15 schodov. Rodičia Devu zdvihli na prvý schod a Ona potom sama vyšla bez pomoci ostatné schody, čo sa každý čudoval. Hore ju čakal veľkňaz Z....., otec sv. Joanna Krestiteľa. Voviedol ju nielen do chrámu, ale aj do *Svjataja Svjatykh*, kde nikto ešte nevošiel, len veľkňaz a aj to raz ročne. Bohorodica ostala slúžiť v chráme, tak ako ju rodičia obetovali a to celých 9 rokov.

Sv. Nikolaj Čudotvorec

Napiš nám, kedy tento prazdník slávime a vyber si nejaký príbeh o tomto svätom, ktorý sa Ti najviac páči.

*Уж ночь близка. Окно темно.
Стоит дитя перед образами.
А на душе одно:
Молитва о болящей маме.*

*„Боже, помилуй её,
Прости меня. Я лучше стану.
Пусть снова мамочка поёт,
Я баловаться перестану.”*

*Наутро мама поднялась,
Бюла здорова, даже пела.
Вот так молитва вознеслась
И чудо сотворить успела.*

*Молись, дитя, всегда молись!
Крести свой лобик троекратно.
Твоя молитва к Богу – жизнь!
Она и жизнь вернёт обратно.
(Е. Michalenko)*

Vaše súťažné odpovede nám posielajte do 7
pracovných dní na adresu:
sutaz.ovecka@gmail.com

Pripravila Veronika Skysľaková

CESTA PRAVOSLÁVIA DO ÍRSKA

Írsko je štát v západnej Európe, zaberajúci približne päť šestín povrchu ostrova Írsko. Zostávajúca šestina, označovaná ako Severné Írsko, je súčasťou Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska. Hlavným mestom Írska je Dublin.

Ako sa Pravoslávie dostalo na tento malý zelený ostrov pri brehoch európskeho kontinentu? Možno trochu viac historicky orientovaný článok, ktorý Vás snád nebude nudiť. Je zaujímavé zisťovať históriu našej krásnej viery a cestu, ktorou sa šírila. Viac sa dočítate nižšie.

Írsky ľud bol najzápadnejším rozšírením obrovskej keltskej civilizácie, ktorej príslušníci sa nazývali Galovia. Tiahli sa od južného Ruska cez Európu až po Britské ostrovy. Rozľahlosť keltskej/galskej civilizácie je evidentná v názvoch používaných na označenie krajín v rámci celého jej územia: krajina Galácia v Malej Ázii, Galia (Francúzsko), Galícia (severozápadné Španielsko) a krajina Gaelov (Írsko). Keltské národy (podobne ako Židia) udržiavali veľmi úzky kontakt so svojimi príbuznými na celom euroázijskom kontinente. Keď apoštoli prvýkrát šírili kresťanstvo, tí Kelti, ktorí počuli ich kázanie a prijali ho (považovali to za završenie najlepších častí svojich starodávnych tradícií a viery), to okamžite povedali svojim príbuzným, cestujúc po mori a súši po trasách, ktorými ich predkovia napredovali pred rokom 1000 pred našim letopočtom.

Kresťanstvo v Írsku, mnohým neznáme, má apoštolský základ prostredníctvom apoštolov Jakuba a Jána, hoci samotní apoštoli ho v skutočnosti nikdy nenavštívili. Totižto, učenie synov Zebejových malo najväčší vplyv na keltské národy. Po Päťdesiatnici Jakub prvýkrát kázal evanjelium rozptýleným Izraelitom na Sardínii (ostrov v Stredozemnom mori pri východnom pobreží Španielska, ktorý sa používal ako trestanecká kolónia). Odtiaľ pokračoval na španielsku pevninu a cestoval po severnej časti Španielska pozdĺž rieky Ebro, kde jeho posolstvo dychtivo počúvali keltské/pyrenejské národy, najmä tie v Galícii. Táto oblasť bola po mnoho storočí portálom

do Írska, najmä pre šírenie dobrej zvesti.

Ján kázal na celom území Malej Ázie (dnešné Turecko) a mnoho národov, ktoré tam žili, prijalo kresťanstvo, vrátane keltských národov známych ako Galaťania (v Kapadócií). Títo ľudia tiež komunikovali so svojimi príbuznými v celom grécko-rímskom svete tej doby, najmä v Galii. V

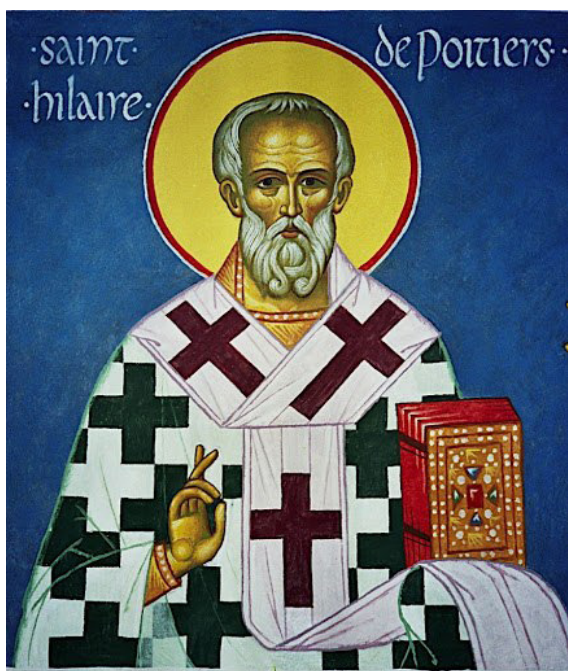

polovici 2. storočia keltskí kresťania v Galii požiadali, aby k nim bol poslaný biskup a cirkev poslala sv. Ireneja, ktorý sa usadil v Lyone na rieke Rhône. Medzi mnohými dielami, ktoré sv. Irenej vykonal, bolo najdôležitejšie jeho ovládanie jazyka miestneho keltského ľudu a jeho kázanie kresťanstva, ktoré dostal od sv. Polykarpa, učeníka sv. Jána Teológa. Do 4. storočia sa kresťanstvo dostalo ku všetkým keltským národom a zároveň pripravovalo srdcia ľudí na prijatie druhej kresťanskej misijnej pomoci Keltom prostredníctvom sv. Hilára a sv. Martina.

Semená, ktoré zasadil sv. Irenej, priniesli hojné ovocie v osobe sv. Hilára z Poitiers, ktorý počas svojho pobytu v Malej Ázii bol spojením medzi východom a západom a odovzdával Pravoslávie v jeho plnosti keltským národom. Bol nielen veľkým obrancom viery, ale aj veľkým milovníkom mníšstva. Táto pravoslávna viera a láska k mníšstvu bola vliata do vhodnej nádoby – Hilárioeho žiaka, sv. Martina z Toursu, ktorý sa mal stať duchovným praotcom írskoho ľudu. Mohli by sme teda konštatovať, že čím boli svätí Atanáž a Anton Veľký pre kresťanstvo na východe, tým boli svätí Hilár a Martin pre západ.

Do 4. storočia došlo v celom kresťanstve k asketickému/mníšskemu prebudeniu a na západe toto prebudenie viedol sv. Martin. Monastier Marmoutier, ktorý sv. Martin založil neďaleko Toursu (na Loire v západnom Francúzsku), slúžil ako miesto vychovávaní a prípravy budúcich generácií mníchov z rímsko-keltskej šľachty. Bola to tiež duchovná škola, ktorá vychovala prvých veľkých misionárov na Britských ostrovoch. Spôsob života vedený v Marmoutieri dokonale harmonizoval s keltskou dušou. Sv. Martin a jeho nasledovníci svoje chvíle ticha a modlitby striedali s obdobiami aktívnej práce a lásky k blížnemu.

Niektorí z mníchov, ktorí boli formovaní v „škole“ sv. Martina, priniesli tento vzor späť do svojich keltských domovín v Británii, Škótsku a Walese. Medzi takýchto misionárov patrila aj Publicius, syn rímskeho cisára Maxima, ktorého obrátil sv. Martin a ktorý založil monastier Llanbeblig vo Walese – jeden z prvých z viac ako 500 waleských monastierov. Ďalším slávnym učeníkom sv. Martina bol sv. Ninian, ktorý cestoval do Galie, aby absolvoval monastiersky výcvik z rúk sv. Martina, a potom sa vrátil do Škótska, kde založil Candida Casa vo Whithorne, s chrámom zasväteným sv.

Martinovi. Vodné cesty medzi Írskom a Britániou boli nepretržite prechádzané keltskými obchodníkmi, cestovateľmi, nájazdníkmi a obchodníkmi s otrokmi po mnoho storočí, takže Íri okamžite počuli dobrú zvesť, ktorú priniesli do Walesu a Škótska títo učenici sv. Niniana.

V tomto čase sa práve stretávame s tak známym menom spájaným s Pravoslávím v Írsku, a to sv. Patrikom. Sv. Patrik je do dnešných čias spájaný s Írskom a jeho kresťanskou tradíciou. Približne v rovnakom čase, keď misionári cestovali do a z Candida Casa uprostred všetkých týchto námorných aktivít, bol mladý muž vo veku okolo 16 rokov menom Patrik zajatý írskou nájazdovou skupinou, ktorá vyplienila ďaleké severozápadné pobrežie Británie a bol prevezený späť do Írska, aby bol predaný ako otrok. Zatiaľ čo roky trpel vo vyhnan-

stve v podmienkach otroctva, starajúc sa o stádo ošipaných, tento syn diakona sa držal svojej kresťanskej viery, v ktorej bol vychovaný. Postupom času sa naučil veľmi dobre po írsky. Počas svojej samoty na hore sa často modlil a takto žil šesť rokov. Mal dve vízie. V prvej mu bolo oznámené, že sa vráti do svojho domova. Druhá vízia mu ukázala, že jeho loď je pripravená. Patrik sa vydal pešo a prešiel dvesto míľ k pobrežiu. Tam sa mu podarilo nastúpiť na loď a vrátil sa k rodičom do Británie.

Jeho horlivosť bola taká silná, že potom, čo mu Boh zázračným spôsobom udelil slobodu, jeho srdce bolo zapálené hlbokou láskou k ľuďom, medzi ktorými žil, a túžil ich priviesť na svetlo evanjeliovej pravdy. Po nejakom čase strávenom v krajine Galia v monastieri Lérins bol sv. Patrik zvolený za biskupa. Vrátil sa do Írska a kázal s veľkou horlivosťou po celej krajine, obrátil mnoho miestnych náčelníkov a vytvoril mnoho mníšskych komunít. Bolo to v čase bezprostredne nasledujúcom po smrti sv. Patrika, v druhej polovici 5. storočia, keď Božia prozreteľnosť priviedla všetky oddelené prúdy kresťanstva v Írsku do jednej mohutnej prúdiciatej rieky.

Nasledovatelia sv. Patrika a taktiež aj sv. Ninniana ďalej neúprosne pracovali a šírili Pravoslávie. Medzi nimi môžeme spomenúť svätých: sv. Grigita z Kildare, sv. Declan z Ardmore, sv. Ailbhe z Emly, sv. Kieran z Saighir, sv. Enda, sv. Brendan, sv. Ida, sv. Kevin, sv. Columba a mnoho ďalších, ktorí sú v našich končinách nanešťastie veľmi neznámi.

Tatiana Vasiliou

Zdroj: Írsko – Wikipédia (wikipedia.org), Orthodoxy in Ireland (ocni.org.uk), oca.org/saints/lives/2013/03/17/100821-saint-patric-k-bishop-of-armagh-enlightener-of-ireland.

Foto: stbrigidskildare.jpg (800×531) (bp.blogspot.com), saint patrick of ireland orthodox - Bing images, saint brigid of ireland icon - Bing images, saint columba icon - Bing images, i.pinimg.com/originals/70/a0/15/70a01520bc3e2d099a-c6a3649f9fd58b.jpg

CTIHODNÝ ALEXIJ KARPATORUSKÝ, VYZNÁVAČ 1877 – 1947 (19. 11. / 2. 12.)

Vyznávač svätého Pravoslávia, svätý a ctihodný otec schiarchimandrita Alexij (svetským menom Alexander Ivanovič Kabaljuk) sa narodil 1. marca roku 1877 v dedine Jasinja. Zbožnosť jeho matky sa hlboko vtlačila do srdca malého Alexandra. Navštevoval všeobecnú školu, pri miestnom chráme, a veľmi skoro získal povest' zbožného a poctivého chlapca, ktorý úspešne prosperoval. Neskôr sa vzdelával doma sám, čítal duchovnú literatúru, najmä životy svätých, v ktorých nachádzal mnoho duchovnej útechy.

Na vojenskú službu nastúpil do Košíc, no nijako v ňom neuhasila plameň zbožnosti. Nadišiel čas, kedy sa mal Alexander rozhodnúť, akou cestou sa v živote rozhodne ísť. Buď sa ožení, alebo odíde do nejakého monastiera, kde sa v samote úplne oddá duchovnému životu, preto sa plne oddal do Božích rúk. O radu požiadal prozorlivého igumena Arkadija, ktorý mu poradil, aby naďalej kráčal duchovnou cestou, v oddanosti Bohu. Mladík prijal starcovu radu ako Božiu vôľu a s radosťou sa vrátil domov.

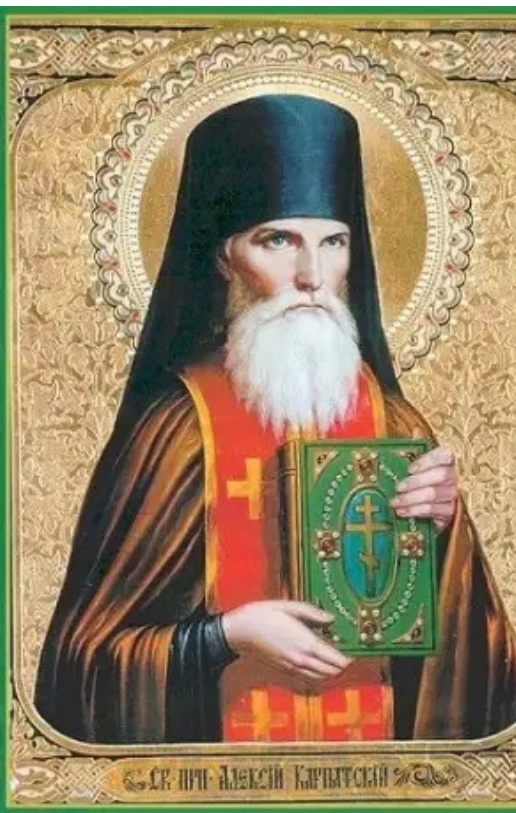
V roku 1905 odišiel do Kyjeva, aby sa zoznámil s Pravoslávím, ku ktorému veľmi inklinoval. Táto púť v ňom zanechala silný dojem. Nakúpil si mnoho duchovnej literatúry a po návrate domov na Zakarpacie si postavil na osobné účely malú kaplnku, v ktorej sa modlil podľa pravoslávneho spôsobu. Len čo začal dýchať svätým Pravoslávím, nenechal si jeho pravdivosť a krásu len pre seba, neuzavrel sa celkom pred svetom, ale ďalej ich šíril slovom i knihami medzi svojimi krajanmi.

Obnove svätého Pravoslávia, viery otcov, sa na Zakarpatí darilo: skryto pred uhorskými úradmi vznikali pravoslávne cirkevné a modlitebné spolky, ktoré pomáhali ďalším Rusínom zakladať modlitebné domy. S obrodou Pravoslávia, ktorá zasiahla veľkú časť Zakarpattia, vznikla aj potreba pravoslávneho kňaza, ktorý by sa staral o potreby veriacich.

V Počajevskej lavre sa Alexander stretol s vladykom Antonijom, ktorému podrobne rozprával o snahe obroditiť Pravoslávie medzi karpatskými Rusínmi. Vladyka Antonij mu poradil, aby prijal mníšsky postrih s následným rukopoložením na kňaza, čím by bola vyriešená počiatočná potreba karpatských Rusínov. V Počajeve sa, ale nemohol zdržať tak dlho, ako bolo potrebné na prijatie mníšskeho postrihu a rukopoloženia; preto odišiel na Svätú Horu Athos. Božím riadením sa podarilo Alexandrovi vypraviť nielen na Svätú Horu Athos, ale podniknúť tiež púť do Svätej Zeme, kde v roku 1907 prežil paschálne oslavy.

Vo Svätej Zemi prežil Alexander takmer dva mesiace a videl tu všetky palestínske svätyne. Priviezol odtiaľ mnoho ikon a pozostatkov, ktoré sú dodnes na Zakarpatí vo veľkej úcte. Na svätú Päťdesiatnicu sa vrátil späť na Athos, do monastiera svätého Panteleimona. Duchovná rada monastiera 8. júna roku 1908, rozhodla o zjednotení Alexandra so svätou Pravoslávnou Cirkvou.

Na Zakarpatí však Rusíni stále nemali svojho pravoslávneho kňaza, preto sa roku 1909 konal v meste Chust snem, kde bolo rozhodnuté, aby sa Alexander

Kabaljuk znova vydal na pravoslávnu Rus. Na ceste sa stretol s prokurátorom, ktorý mu odporučil, aby zostal v Jablečinskom monastieri svätého Onufrija v Chlomsku. Prijal to s veľkou pokorou ako Božiu vôľu a vstúpil do monastierskeho spoločenstva. Teraz už bol pevne rozhodnutý prijať mníšsky postrih a úplne sa oddať službe Bohu. Ešte predtým však odišiel domov, aby tu svojich súvercov informoval o výsledkoch rokovaní. Netušil, že po návrate domov bude za údajnú protištátnu činnosť okamžite zatknutý. Pre nedostatok dôkazov ho úrady síce prepustili, bol mu však zabavený pas. Alexander vedel, že čoskoro môže nasledovať ďalšie zatknutie, a tak sa pod cudzím menom vydal cez hranice do Jablečinského mo-

nastiera.

Tu sa začal pripravovať na mníšsky postrih a následné rukopoloženie na kňaza. Dňa 7. apríla prijal Alexander malú schimu s menom sv. Alexija, človeka Božieho. Keďže mal byť rukopoložený na jerodiakona, avšak postrádal osobné doklady, musel odísť spolu s archimandritom Serafimom do mesta Sučavi, kam sa jazdili modliť pravoslávni Rusíni, ktorí by jeho totožnosť mohli potvrdiť. Protokol dosvedčujúci jeho totožnosť podpísalo päťdesiat ľudí z rôznych dedín Zakarpattia; o Alexij sa tak mohol vrátiť späť do Jablečinského monastiera.

Hneď po svojom návrate bol mních Alexij 1. júla 1910 rukopoložený na jerodiakona a vzápätí (na sviatok Zosnu-

tia Presvätej Bohorodice) na jeromona. Po svojom vysvätení prijal Alexij ruské občianstvo a získal zahraničný pas. S požehnaním arcibiskupa Jevlogija sa chystal odísť na Svätú Horu Athos, kde mal zmeniť svoje ruské (mnišske) doklady za svätohorské (athoské), ktoré by mu umožnili voľný návrat späť do vlasti.

Na Athose bol radostne prijatý bratmi z monastiera sv. Panteleimona, kde tiež získal nové doklady, ktoré neskôr potvrdil aj konštantínopolský patriarcha Joakim. Na jar sa Alexij vydal do Sremských Karlovcov, kde mu srbský patriarcha Lukijan udelil svoje požehnanie slúžiť všetky bohoslužby pre potreby karpatských Rusínov.

Do svojej rodnej vlasti sa o. Alexij vrátil s nadšením. V Mukačeve sa ubytoval u svojho známeho. Tu, v malej miestnosti, konal po dobu dvoch týždňov bohoslužby, prichádzali za ním tiež Rusíni, ktorých sobášil, krstil, spovedal a podával im sväté Prijímanie. Nemohol sa tu ale zdržiavať dlho, pretože mohol vzbudiť nechcenú pozornosť maďarských žandárov. Na prosbu obyvateľov sa presídlil do dediny Veľké Lučky.

Hneď ako sem prišiel, posvätil veriacim ich modlitebný dom. Neustále mu pritom hrozilo zatknutie. Potom ešte navštívil svoju rodnú dedinu, odkiaľ odišiel so svojim „pojazdným chrámom“ v prezlečení za prostého sedliaka a slúžil pravoslávnej bohoslužby v ďalších dedinách.

Na to predseda senátu na o. Alexija začal kričať, ale o. Alexij pokračoval ďalej: *„Nech už bude rozsudok akýkoľvek, my ho prijímame. Ak budeme trpieť, budeme trpieť za sväté dielo. Prešiel som tri časti sveta, a keď som bol*

v Amerike a dozvedel som sa o svojom obvinení, ihneď som prišiel domov; tiahla ma sem láska k mojej vlasti. Ak stádo trpí, miesto pastiera je uprostred strádajúcich. A tam hore?“ – pritom zdvihol ruky k nebu. *„Boh vie, že nás vedie len pravda viery, a nie protištátna činnosť.“*

Vyšetrovanie v tomto procese nakoniec trvalo dva mesiace. 3. marca 1914 bol vyneseny rozsudok: o. Alexij Kabaljuk bol odsúdený na štyri roky a šesť mesiacov s peňažnou pokutou. Čoskoro po skončení súdu daroval cár Nikolaj II. o. Alexijovi zlatý náprsný kríž za jeho vyznávačský boj a v pravoslávnych chrámoch po celej Rusi boli slúžené modleby za zdar jeho duchovného boja. Väznenie, mučenie a utrpenie všetkých ostatných veriacich a ich duchovných pre pravoslávnu vieru trvalo až do roku 1918. Po tomto roku, keď bola Zakarpatská Rus pripojená k Československu, sa situácia aspoň trochu zlepšila. Pravoslávna cirkev bola konečne oficiálne uznaná, veriaci na Zakarpatí mohli vtedy slobodnejšie vyznávať svoju pravoslávnu vieru i rusínsku národnosť. Boli zakladané nové monastiere a chrámy.

Všetky majú nejakú blízku súvislosť s osobnosťou o. Alexija. V roku 1920 prišiel do Chustu, kde založil najprv modlitebný dom a pri ňom neskôr aj internát pre pravoslávnych žiakov gymnázia a učňovskej školy. V monastieri sv. Nikolaja v Ige, ktorý tiež spoluzakladal, bol 17. augusta 1921 všetkými bratmi monastiera zvolený za predstaveného. Na druhý deň ho potom vладыka Dositej (Vasič), prvý biskup po znovuoobnovení svätého Pravoslávia na Zakarpatí, menoval igumenom.

V júli roku 1925 bol igumen Alexij

povýšený na archimandritu a bol uznaný za hlavného predstaveného Duchovného konzistória autonómnej Karpatoruskej cirkvi v Chuste. Neskôr tam vybudoval chrám zasvätený sviatku Zvestovania Presvätej Bohorodici, v ktorom slúžil ako hlavný predstavený až do konca svojho života.

Cez všetky utrpenia a prežité životné útrapy sa archimandrita Alexij dožil 70. rokov. Krátko pred svojou smrťou, 9. novembra 1947, prijal veľkú schimu. Dňa 19. novembra pokojne zomiera v ženskom monastieri Zosnutia Presvätej Bohorodičky, ktorý za svojho života materiálne i duchovne značne podporoval.

Jeho čestné ostatky boli potom prevezené do monastiera sv. Nikolaja v Ige, kde boli 22. novembra slávnostne pochované. K ostatkom potom stále prichádzali veriaci, ktorí hľadali duchovnú útechu i telesnú pomoc. Roku 1999 boli

sväté mošči o. Alexija vyzdvihnuté a prenesené do modlitebného domu Svätionikolajevského monastiera v Ige, kde dodnes odpočívajú neporušené.

Už krátko po vyzdvihnutí svätých pozostatkov boli zaznamenané mnohé prípady zázračného uzdravenia ťažko chorých ľudí na príhovory ctihodného Alexija Karpatoruského. Slávnostná kanonizácia prebehla v monastieri sv. Nikolaja 20. októbra 2001, pri ktorej bol schimarchimandrita Alexij pripočítaný k zástupu svätých Pravoslávnej cirkvi.

Časti sv. ostatkov prepodobného Alexeja Karpatoruského sú uložené aj v chrámoch Michalovsko-košickej eparchie - v Beňatine, v Zemplínskej Širokej, v katedrálnom chráme v Košiciach.

Zuzana Sadilková

Zdroj: zivotysvatych.blogspot.com

Foto: zivotysvatych.blogspot.com; internet

ROZHOVOR S DUCHOVNÝM OTCOM MITR. PROT. MGR. JÁNOM RUSÍNOM, DRD.

1. Drahý duchovný otče, odkiaľ pochádzate, ako si spomínate na svoje detstvo, štúdiá?

Narodil som sa 12. 06. 1947 v Ruskom Kazimíri (dnes Vyšnom Kazimíri) okr. Vranov nad Topľou. Celá moja rodina pochádzala z obce Sedliská, kde sme sa v mojich troch rokoch vrátili. Od mala som chodieval s mamou do cerkvi, na bohoslužby i večierne. Mojej mame veľmi záležalo na tom, aby som išiel čím skôr na prvú spoveď a sväté Prijímanie. Čítaval som v našom chráme symbol viery - Viruju s rovesníkmi na bohoslužbách. Pamätám si, keď som asi tak 10 - 11 ročný chlapec, chodieval v nedeľu poobede na hrad Čičva. Keď prišiel čas večierne, rýchlo som z hradu utekal na večierňu, kde sa počas veľkého postu podľa tradície slúžila tzv. Krížová cesta. Nevieam čím to bolo, či ma tak mama viedla, či mal vplyv aj otec duchovný Alexej Kubek.

Základnú školu som navštevoval v našej obci Sedliská, následne som pokračoval v obci Továrne, až do ukončenia 9. ročníka. Gymnázium, t. j. vtedajšiu Strednú všeobecno-vzdelávaciu, trojročnú školu som ukončil vo Vranove nad Topľou. Vzhľadom k tomu, že môj veľmi dobrý kamarát tragicky zahynul, keď som mal 18 rokov, začal som rozjímať o duchovne a po absolvovaní SVŠ v roku 1965, som sa rozhodol ísť študovať za duchovného. Vyhľadal som vtedy môjho duchovníka z detstva, ktorý žil v tom čase v Prešove. On ma zaviedol na PBF, kde som si podal prihlášku. Povedal mi vtedy: „Tu budeš študovať, to je dobrá škola!“ Štúdium som si veľmi obľúbil, aktívne som sa zapájal do duchovného života a najmä ochrany svätého Pravoslavia v roku 1968. Štúdium na Pravoslávnej bohosloveckej fakulte som ukončil v roku 1969 s červeným diplomom. Vzhľadom k tomu, že som nebol až taký „šikovný“ a počas štúdiá som si nenašiel dievča, nebol som ženatý, tak som sa zamestnal na niekoľko mesiacov v Michalovciach.

Božou prozreteľnosťou som dostal ponuku k pokračovaniu teologického štúdiá v Rumunsku. Dňa 21. februára 1970 som začal štúdium na teologickom inštitú-

te: „Institutul teologic de grad Univer-sitar v Bukurešti.“ Začal som trojročné štúdium ako doktorand z cirkevného práva - presnejšie kánonického práva u profesora Liviu Stana. V tom čase nás bolo okolo 40 doktorandov. Doteraz si spomínam na skvelých kamarátov z rôznych krajín, pričom s viacerými zotrvávame do dnešných dní v úzkom kontakte. Rumunčinu som zvládol dosť rýchlo, napriek tomu, že keď som sem pricestoval, vedel som jediné slovičko „masa“ - čo znamená stôl.

Počas štúdia som navštívil veľa duchovných miest a monastierov v Rumunsku. V jednom z nich, monastieri Cocos blízko čierneho mora, som sa zoznámil s mojou budúcou matuškou - Marianou. V roku 1972 sme sa zosobášili. Ku koncu štúdia v roku 1974, ma jeho blaženstvo metropolita Dorotej, zavolať späť na Slovensko.

2. Otec Ján, okrem duchovenskej služby ste si prešli viacerými povolania-mi. Priblížite nám Vašu prácu a poslanie.

V roku 1982 som bol vysvätený vladykom Nikolajom na diakona, následne na kňaza a zároveň som pracoval ako riaditeľ v cirkevnom obchode a vydavateľstve Petra v Prešove. V rokoch 1984-1986 som pôsobil ako odborný asistent na PBF v Prešove.

Po rozdelení štátu v roku 1992 obchod a vydavateľstvo Petra boli presťahované do Prahy a ja som šiel na farnosť do Hažína, okres Michalovce, neskôr do PCO Strážske a nakoniec PCO v obci Jovsa. Počas duchovenskej činnosti som zároveň pôsobil ako riaditeľ v Zariadení sociálnych služieb, konkrétnejšie v Krízovom stredisku pre deti v Čemernom. Istý čas som vyučoval latinský jazyk na Gymnáziu vo Vranove nad Topľou.

S Rumunskom som stále udržiaval kontakt a dobré vzťahy, často som cestoval do jedného menšieho mestečka Beclean. Tu som sa poznal so starším duchovným, ktorého syn slúžil ako duchovný v miestnom detskom domove. Vtedy skrsla myšlienka, pozvať tieto deti z Rumunska na týždenný pobyt na Slovensko. Tento projekt sa realizoval za účasti a podpory obce Sedliská a ďalších dobrovoľníkov, ktorí mali ochotu a snahu zapojiť sa a pomôcť nám. V roku 2008 som odišiel do dôchodku.

Aktuálne stále slúžim v domácej kaplnke v Sedliskách.

3. Svätý, blahodatný oheň schádza v Jeruzaleme na Paschu už vyše tisíc rokov, ako svedectvo víťazstva Spasiteľa nad hriechom a smrťou. Otče, odkedy zabezpečujete jeho prevoz na Slovensko?

Nestvorené svetlo - Sväté Svetlo - Blahodatný Oheň - Lumina Sfinta je veľký pravoslávny zázrak! Deje sa v chráme Christovho Vzkriesenia v Jeruzaleme, každoročne práve na Pravoslávnu Paschu. Pravoslávie - Ortodoxia: Orto (pravý) doxa (sláva) - správne oslavovanie, je to v čo veríme a ešte to aj oslavujeme. Je to oslava – TORŽESTVO!

Jedného dňa prišiel za mnou, brat Ján Dovičák, ktorého si veľmi vážim a navrhol, či by sme nemohli dovieť na Slovensko Blahodatný oheň. Rýchlo sme napísali list vladykovi Justinovi do Baia Mare, od ktorého sme dostali blahoslovenie na prevzatie Blahodatného Ohňa v Satu Mare. Tak v roku 2014, sme prvýkrát vycestovali s bratom Jánom Dovičákom, bratom Mariánom Kasardom a bratom Michalom Pašeňom na letisko do rumunského mesta Satu Mare, aby sme prevzali Blahodatný oheň a priviezli ho našim veriacim. Blahodatný oheň, ktorý v sobotu pred Paschou schádza v chráme Vzkriesenia v Jeruzaleme je lietadlom privezený do Bukurešti. Tam už čakajú malé lietadlá, ktoré toto Svetlo rozvážajú do rôznych miest Rumunska. Aj do Constance – po starom Tomis (kresťanstvo sem doniesol sv. Andrej), kde sa Vzkriesenie oslavuje na brehu Čierneho mora.

Po prvej ceste sa k nám pridáva stále viac dobrovoľníkov, ktorí s radosťou a nadšením prinášajú toto Svetlo do rôznych kútov Slovenska, ale aj do Brna, Prahy, či Viedne. Toto úsilie pred dvoma rokmi vo svojom televíznom prejave vysoko ocenil aj rumunský patriarcha, jeho Svätosť Daniel. Môžeme povedať, že tradícia prínosu Blahodatného Ohňa je živá len od roku 1991. Rumunská Pravoslávna cirkev prijala

prvý Blahodatný oheň na svojom území len 9 rokov pred Pravoslávnu cirkvou na Slovensku, a to napriek tomu, že rumunská Pravoslávna cirkev má približne 16 miliónov pravoslávnych veriacich a nás je len 60-tisíc. Preto sme rumunskej Pravoslávnej cirkvi vďační za pomoc a podporu.

Aj touto cestou chcem upriamiť pozornosť všetkých pravoslávnych veriacich, keď v roku 2025 bude rímskokatolícka cirkev oslavovať Vzkriesenie v rovnakom termíne ako Pravoslávna Pascha. Je to preto, že rímskokatolícka cirkev, v tom roku dodrží všetky predpisy slávania Paschy, tak ako ich ustanovil I. Všeobecný snem v Nicei roku 324 a ako ich na tomto základe vypočítal Alexandrijský Pravoslávny patriarchát, ktorý je touto úlohou poverený. Pretože rímskokatolícka cirkev pod vplyvom židovsko – kresťanskej kultúry ignoruje pravidlo I. Všeobecného snemu, ktoré zakazuje oslavovať Paschu spoločne so židovským sviatkom „Pesach.“

Mnohí súčasní ľudia svoje náboženské vyznanie vnímajú len ako tradíciu. Tradícia je veľmi potrebná, avšak oveľa dôležitejšia je pevná viera. V Evanjeliu o Vzkriesení Jairovej dcéry vidíme veľkú vieru otca dieťaťa. Christos poznajúc jeho vieru ide uzdraviť dieťa napriek informáciám, že je už mŕtva. V tom momente pristupuje ku Christovi chorá žena, ktorá verí v svoje uzdravenie cez malý dotyk Christovho odevu. Viera otca uzdravila dieťa, viera ženy ju uzdravila. Viera je potrebná v celom našom živote. Preto sa hovorí, že Boh nám dá podľa našej viery. Máme mnoho prípadov a zázrakov skrze vieru iných.

Krásnym príkladom je príbeh dôstojníka minulého režimu v Rusku, ktorého manželka veľmi ochorela a on nemal peniaze na jej liečbu. V zúfalstve pred ikonou prosil o pomoc. O niekoľko dní sa mu ozval priateľ zo zahraničia, ktorého osem rokov nevidel, aby sa stretli. Na stretnutí mu kamarát dal do ruky balíček so slovami: „Viem, že si v ťažkej situácii.“ V balíčku boli doláre potrebné na liečbu. Dôstojník hovorí: „Ale ja Ti ich menám ako vrátiť!“ A kamarát mu na to hovorí: „Ja Ti ich nepožičiavam, ale dávam. Ber!“ Boh si vždy sám vyberie, ako nám pomôcť, ak ho o to úprimne a s vierou požiadame. Treba si zapamätať, že tak ako Boh nikoho palicou nebije, tak aj pomáha skrze iných. Každá modlitba pomáha. Tak naša, ako aj modlitby našich blízkych a jednou z najsilnejších je modlitba matky za svoje deti. Čítal som príbeh námorníka, ktorého loď bola torpédovaná v druhej svetovej vojne. Keď skočil do vody, točiaca sa lodná skrutka ho stále ťahala. V zúfalstve si spomenul na svoju matku. Tá sa v noci prebudila a zobudila aj jeho sestry so slovami: „Váš brat má veľké problémy, musíme sa zaňho modliť!“ Všetci spoločne sa začali modliť za jeho záchranu. On to prežil, vyplával a bol zachránený. Keď sa znova stretol so svojou matkou, rozprával jej príbeh, ako prežil a ona sa ho začala vypytovať na presný čas udalostí. Keď jej povedal deň a hodinu, ona vykrikla: „Viem! To bolo vtedy, keď som sa zobudila a modlili sme sa za Teba do rána!“ Musíme si uvedomiť, že Boh keď nás poslal na tento svet, sleduje ako žijeme. Najhoršie je, keď na Neho zabúdame a nemodlíme sa, ani za seba ani za druhých. Staré príslovie hovorí: Ak my neopustíme Boha, Boh neopustí nás!

4. Otec Ján, v rokoch 2017 - 2018, ste sa spolupodieľali na príprave filmu „Volanie“ od slovenských tvorcov, z prostredia Počajevskej Lavry na Ukrajine. Aké sú Vaše spomienky na tento projekt?

Musím povedať, že som navštívil množstvo duchovných miest a monastierov počas svojho pobytu v Rumunsku, dokonca v jednom z nich som žil viac týždňov. Počajevská Lavra je pre mňa neobyčajné, silné vymodlené miesto na zemi. Raz ma kontaktoval jeden môj známy, ktorý mal kamaráta režiséra, že chce natočiť dokumentárny film. Ako tip na námet dostal známeho Sväto-uspenskú Počajevskú Lavru na Ukrajine. Prostredníctvom honorárneho konzula Ukrajiny, sme spolu s Jánom Dovičákom vybavili potrebné formality a vycestovali spolu s režisérom

Erikom Prausom do mesta Počajev. Stretli sme sa s námestníkom Počajevskej Lavry, metropolitom Vladimírom, ktorý nám dal blahoslovenie na nakrúcanie. Na počudovanie, som sa hneď dozvedel, že vladyka tiež študoval v Rumunsku ako ja, no v meste Cluj. Bol veľmi potešený a sprístupnil nám vo Svätej Lavre, miesta a zákutia, kam sa bežní návštevníci nedostanú. Pre prácu filmárov určil duchovníka zo Svätej Lavry, ktorý bol naším garantom a mal nás sprevádzať. Bol to jeromonach otec Gabriel, ktorý bol jednou z postáv v tomto dokumente. Režisér filmu Erik Praus sa snažil zachytiť neobyčajný život trojice mníchov: otca Gabriela, Vikentia a Nazarija. Cesta viery nie je len pre vyvolených, ale je pre každého, kto pocíti Božie volanie. Opustiť svetský život a rozhodnúť sa navždy spojiť svoj život s Bohom, je veľká obeta. Každý človek potrebuje a počuje volanie – má nejaký cieľ, métu v živote, v čom nájde naplnenie svojho života. Bolo nakrútených celkovo 65 hodín materiálu, niektoré zábery boli nakrúcané z dronu, pričom zámerom bolo ukázať čo najautentickejší obraz tejto zeme a svätého miesta, cez umelecké stvárnenie. Počajevská Lavra - toto pútnické miesto priťahuje masy veriacich. Najmä počas veľkých sviatkov prostredníctvom Kresťanských chodov na sviatok Uspenija Presvätej Bohorodičky, sviatkov prepodobných Jova a Amfilochija Počajevských, ktorých neporušené ostatky - mošči sa tam nachádzajú.

5. Otče, vo svojom dome, máte malú kaplnku s množstvom ikon. Tu sa rád modlíte. Ku ktorým svätým máte bližší vzťah?

Je pravda, že po mojom odchode do dôchodku, som sa cítil nepotrebný pre Pravoslávnu cirkev na Slovensku a keďže mám vo vlastnom dome urobenú kaplnku, začal som v nej intenzívne slúžiť. Nad prestolom, na mieste pre patróna chrámu mám ikonu sv. Paraskievy Srbskej. Táto sv. Paraskieva, ktorá sa už teraz nazýva aj Paraskiev Jašská mi je najbližšia z dvoch dôvodov. Pochádza zo Srbska zo slavianskej krajiny, prešla cez Jeruzalem a Konštantínopol, aby sa nakoniec dostala do Jašu v Rumunsku. Je to aj patrónka chrámu v dedine Vyšný Kazimír, kde som sa narodil a bol som pokrstený. Túto ikonu sem priniesli rumunskí pravoslávni počas valašskej kolonizácie asi v 16. storočí. Vo svojej kaplnke chránim mošči sv. Jova Počajevského a sv. Amfilochija Počajevského. Veľmi rád by som mal i časť rúcha sv. Paraskievy Jašskej. Podľa dohovoru sa mošči sv. Paraskievy nerozdávajú, no každoročne sa štyrikrát prezlieka do nového rúcha. Tie predošlé sa potom odovzdávajú do chrámov ako blahoslovenie.

6. Čo by ste drahý otče, odkázali tvorcom a čitateľom časopisu Istina?

V prvom rade sa chcem poďakovať Vám, ktorí robíte a tvoríte tento časopis. Nech Vám Hospodin Boh dá veľa síl, nech máte dobré myšlienky, ktoré Vás posunú ďalej a budú prínosné pre čitateľov. Mladým ľuďom odporúčam, aby čítali, vzdelávali sa a študovali históriu. Pretože história je Magistre vitae – Učiteľka života, a v dnešnom svete plnom „fejkov“ je veľmi dôležité vedieť odkiaľ sme vyšli, aby sme vedeli kam mierime.

PÚŤ DO SMOLNÍKA A OSLAVY CHRÁMOVÉHO SVIATKU POKROVA PRESVÄTEJ BOHORODIČKY V SMOLNÍKU

V piatok, 13. októbra, sa opäť zišli ľudia, ktorí sa rozhodli priniesť dar Presvätej Bohorodičky a svojou námahou, putovaním do chrámu, preukázať jej svoju lásku. V poradí už druhý ročník púte do Smolníka mal mierne pozmenenú trasu – tentokrát sa putovalo od miestnych kúpeľov v Štôse. Pútnici prechádzali cez dva okresy, kráčali cez les, po lúke, ale aj po ceste a nadchýnali sa krásnymi scenériami nádhornej prírody okolia Smolníka. Púte sa zúčastnil arcidekan pre Spiš a západné Slovensko prot. Štefan Pružinský, jer. Milan Petrisko a duchovný správca PCO Smolník jer. Nikolaj Pružinský. Počas púte sa veriacim prihovril otec Štefan a priblížil život zbožnej ženy Lenio, ktorá svojou vernosťou manželovi a Bohu svedčila pred ľuďmi o pravej viere. Pastierskym slovom sa prihovril aj otec Milan, ktorý pútnikom priblížil životy svätých Kirijaka Pustovníka a sv. Márie Palestínskej a všetkým prítomným poprial, aby si ako sv. Kirijak zamilovali pôst a modlitbu, a vtedy možno dosiahnu takú obetavú lásku ako sv. Mária, ktorá z lásky k blížnym odišla do púšte, aby ich svojou postavou nepokúšala ľudí pri modlitbe v chráme.

Po hrdinskom výkone obetavých oteckov s kočikmi, spievaní duchovných piesní a priateľských rozhovoroch, dosiahli príjemne ustatí pútnici svoj cieľ. V chráme Pokrova Presvätej Bohorodičky sa poklonili ikonám a moščam a spolu s otcami odslúžili sviatočnú večerňu. Následne sa všetci presunuli k hrobu otca Vasiľa, aby poslúžili panychídu. Otec Nikolaj vyzdvihol obetavú pastiersku službu otca Vasiľa, ale aj ďalších otcov, vďaka ktorým v Smolníku stojí nádherný chrám, do ktorého aj v dnešný deň prišlo mnoho ľudí. Na záver modlitebného dňa ešte čakalo na všetkých prítomných bohaté pohostenie, o ktoré sa postarali domáci veriaci.

Oslavy sviatku Pokrova Presvätej Bohorodičky vyvrcholili v sobotu 14. októbra slávnostnou Svätou liturgiou, ktorú spoločne slúžili jer. Nikolaj Pružinský, jer. Miroslav Guba a jer. Milan Petrisko. Krásu sviatočnej liturgie umocnil Zbor sv. apoštola Andreja Pervozvaného pod vedením Michaely Momotovej. Počas kázne priblížil otec Miroslav život svätého Andreja Konštantínopolského, ktorému bolo umožnené vidieť vo vlacherskom chráme Bohorodicu, ako drží svoj pokrov nad ľuďmi, ktorí sa k nej modlia. Po liturgii nasledoval chod okolo chrámu a chutné pohostenie.

Ďakujeme Hospodu Bohu za spoločné modlitby, krásnu púť, príjemné spoločné chvíle a už teraz sa tešíme na ďalší rok!

J. Kapraľová

APOŠTOLSKÁ CIRKEV

Kresťanská cirkev ako organizovaná spoločnosť vznikla až po smrti svojho zakladateľa Isusa Christa, ale základy, na ktorých je vybudovaná, boli dané počas jeho pozemského života. Pri historickom štúdiu každej historickej osobnosti vyvstávajú otázky spoľahlivosti historických prameňov o nej. Sám Isus Christos nezanechal po sebe žiadne písomné správy. Jeho život a dielo podáva zbierka spisov, ktoré napísali v dobe po založení cirkvi jeho učeníci. Cirkev vybrala z takýchto správ určité spisy, ktoré uznala za kánonické, t. j. také, ktoré verne tlmočia obsah diela Isusa Christa. Zhromaždila ich do zbierky kníh Písma svätého Nového Zákona, obsahujúcej 4 Evanjeliá, Skutky apoštolov, Listy apoštolov cirkevných obciach a jednotlivcom, najviac apoštola Pavla a prorocký spis Zjavenie. Ich štúdiom sa podrobne zaoberajú biblické vedy. To sú hlavné svedectvá cirkvi i živote, spasiteľnej činnosti a zvesti Christovej a o živote prvotnej apoštolskej cirkvi v prvých rokoch po Christovej smrti. Spomínané štyri Evanjeliá neboli napísané s úmyslom podať životopis Isusa z Nazaretu. Nešlo tu o spracovanie historickej biografie, ale o svedectvo jeho vyznávačov, ktorí uverili v neho ako v Christa. Hoci to nie je literatúra písaná podľa historických nárokov, nájdeme v nej toľko detailov z dejín a reálií, že nie je možné nebrať tieto správy vážne. Nový Zákon prešiel v posledných storočiach ostrou, až bezohľadnou kritikou, ktorá však preukázala jeho hodnovernosť. Historické údaje, ktoré sú v ňom uvedené, historicky obstoja a je možné ich overiť vedeckými metódami (...)

Narodenie Isusa Christa je zakotvené v historickom čase pomerne presnými údajmi za vlády Herodesa Veľkého v rokoch 5-6 pred Christom. Taktiež Jeho smrť na kríži je datovaná do doby pôsobenia rímskeho prokurátora Pontského Piláta 14. alebo 15. dňa židovského mesiaca nisanu asi roku 30 po Christovi. Isusova matka, Panna Mária, bola podľa cirkevnej tradície dcérou bohabojných rodičov Joachima a Anny, ktorí odvodzovali svoj pôvod z rodu kráľa Dávida. Žila, zasnúbená takisto Dávidovcovi Jozefovi, v Galilei, v mestečku Nazaret. Nadprirodzeným spôsobom bol zvestovaný, a narodil sa jej Syn Boží, predpovedaný prorokmi, o ktorom cirkev vyznáva, že v ňom „Slovo (Boh) je učinené telom“ (Jn 1, 14). Isus sa narodil v judskom mestečku Betleheme, kam prišla Jeho matka so svojím snúbencom – ochrancom Jozefom a Jeho narodenie bolo sprevádzané zázračnými znakmi pôsobenia Božej milosti vo svete. Narodil sa v chudobe, ale bol spoznaný betlehetskými pastiermi, mágmi z Východu i duchonosným starcom Simeonom a prorokyňou Annou v jeruzalemskom chráme, bol prenasledovaný kráľom Herodesom, bol zachránený v Egypte a neskôr sa vrátil do galilejského Nazaretu, kde žil pod ochranou matky a pestúna, pripravujúc sa na verejnú vystúpenie. Evanjeliá zdôrazňujú vo zvesti o Jeho narodení presvedčenie, že sa na ňom splnili všetky starozákonné proroctvá o narodení Mesiáša.

Dávid Horváth

VIANOČNÁ GALETTA

Ingrediencie: (na priemer cca 20 cm) 150 g rozpučených banánov, 700 g sliviek/hrušiek či jablák nakrájaných na mesiačky, 150 g orieškového masla /z kešu alebo mandlí/, 150 g pohánkovej krupice, 1 lyžička sódy bikarbóny, štipka vanilky a soli, 2 - 3 lyžice medu alebo javorového sirupu, 1 lyžička škoric a klinčekov

Postup: Z banánov, masla, sódy a krupice vypracujte pevnejšie cesto. Rovnomerne ho navrstvite do okrúhlej formy alebo vyvaľkajte do pravidelného tvaru. Ovocie zalejte sirupom a škoricou a poriadne premiešajte. Navrstvite ho na cesto (v prípade, že robíte bez formy, cesto na okrajoch preložte cez ovocie) a dajte piecť na 180 °C 20 minút. Podávame teplé aj vychladnuté.

BAKLAŽÁNOVÉ BAGETKY

Ingrediencie: baklažány, cherry paradajky, bagety, vegánsky syr, cesnak, olivový olej, soľ, čierne korenie (množstvo ingrediencií podľa vlastnej potreby)

Postup: Baklažán nakrájajte na kolieska hrubé 5 - 8 mm, osol'te a nechajte postáť cca 15 minút. Osušte papierovým obrúskom, potrite olivovým olejom a ugrilujte na panvici alebo na plechu v rúre s grilom do zlatohneda.

V panvici zahrejte olivový olej, pridajte nadrobno nakrájaný cesnak a za stáleho miešania ho krátko restujte. Pridajte rozpoleté cherry paradajky, osol'te, poduste približne 10 minút.

Bagetu nakrájajte na 2 cm široké plátky a opečte v hriankovači alebo na suchej

panvici. Na opečené plátky bagety poukladajte grilovaný baklažán, pridajte syr, dušené paradajky, ľahko popraste mletým čiernym korením a ozdobte lístkami z čerstvej bazalky.

Zuzana Sadilková

Zdroj a foto: casopisekobyvanie.sk

NIEČO O NAŠICH REDAKTOROCH

Dávid Horváth, autor rubriky CIRKEVNÉ DEJINY

O mne: Volám sa Dávid Horváth. Pochádzam zo Sloviniek, som študentom piateho ročníka na PBF v Prešove.

Prečo prispievam do Istiny?

Moja rubrika sú Cirkevné dejiny a som rád, že môžem aspoň takto prispieť a byť nápomocný pri vytváraní mládežníckeho časopisu Istina. Cirkevné dejiny sú veľmi zaujímavé a myslím si, že aj dôležité pre každého kresťana. Preto som rád, že Vám môžem o tom písať aj niečo viac.

Oblúbený svätý/svätá? Mojim oblúbeným svätým je Nektarij Eginský, jeho celý život bol sprevádzaný láskou a milosťou k ľuďom. Som rád, že jeho ostatky máme aj v našom chráme v Slovinciach, kde si ich môžeme uctiť a cítiť jeho milosť.

Oblúbený výrok zo Svätého Pisma? „Nemal by si nado mnou nijakú moc, keby ti to nebolo dané zhora. Preto ten, kto ma vydal tebe, má väčší hriech.“ (Jn 19, 11)

Oblúbený výrok svätého? Raz sa istý človek opýtal otca Justína: „Otče, čo urobíš, keď sa dozvieš, že bola vyhlásená vojna?“ „Budem slúžiť svätú liturgiu.“ (Svätý Justín Popovič)

† ИСТИНА

OBSAH

Nekrológ.....	3
Pravoslávna duchovnosť.....	6
Liturgické okienko.....	8
Život mladého človeka.....	10
Ovečka.....	12
Pravoslávie vo svete.....	16
Novodobí svätí.....	20
Rozhovor.....	24
Akcie BPM.....	30
Cirkevné dejiny.....	31
Recepty.....	32
O nás.....	33

Obálka:

Púť do Smolníka 2023

Strana 2:

Oslava chrámového sviatku – PCO Smolník

Strana 35:

Nedeľná škola – BPM Košice

Obálka:

Pozvánka na konferenciu

Dátum vydania: december 2023

ISTINA

Mesačník Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku – SYNDESMOS

Ročník XXVIII/2023. ISSN 1335-6739.

Číslo indexu: EV 3633/09.

Vydavateľ: Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku – SYNDESMOS. IČO 17 075 947

Adresa redakcie: Bayerova 8, 080 01 Prešov

Telefón: +421 917 577 715

e-mail: clanky.istina@gmail.com

web: <https://bpmorthodox.sk/istina/>
Uzávierka prijímania príspevkov je vždy 10. deň v mesiaci. Cirkevne schválené.

Šéfredaktor: Alexander Hričko - dočasne poverený funkciou

Redakčná rada: Ivana Bilá, Veronika Skysľáková, Daniel Havaj, Jana Gubová, Dávid Horváth, Eva Kahancová, Jana Kapralová, Ludvig Kináč, Zuzana Sadilková, Tatiana Vasilou

Korektúra: Zuzana Sadilková

Grafická a technická úprava: Jaroslav Smoleň, jerej Miroslav Guba

Tlač: GRAFOTLAČ Prešov

Objednávky na odber:

Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS

Redakcia časopisu ISTINA

Bayerova 8, 080 01 Prešov

Tel. č.: +421 917 577 715

E-mail: bpmsslovensko@gmail.com

Cena za kus 0,60€. Ročný príspevok 7,20€ + poštovné na rok podľa počtu predplatných kusov (pre odberateľov zo Slovenska):

1 - 2 ks = 13 eur

3 - 10 ks = 16 eur

11 - 20 ks = 26 eur

21 - 40 ks = 36 eur

IBAN (Fio banka):

SK1983300000002502282852

